

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1220/2021
18.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић председника већа, Споменке Зарић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Светислав Јовановић и Немања Рубеж, адвокати из ..., против туженог Саобраћајног предузећа „Ласта“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Драган Миловановић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3680/20 од 27.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж1 3680/20 од 27.01.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П1 50/20 од 17.09.2020. године, Виши суд у Београду огласио се апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и одбацио тужбу.

Решењем Вишег суда у Београду П1 50/20 од 15.10.2020. године, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 69.410,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности, па до коначне исплате.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 3680/20 од 27.01.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и потврђена решења Вишег суда у Београду П1 50/20 од 17.09.2020. године и П1 50/20 од 15.10.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 1, члана 420. и 447. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијаног решења.

Према стању у списима, тужилац је тужбеним захтевом тражио да се утврди да је ништав члан 52. став 1. Колективног уговора број .. од 18.05.2016. године, Саобраћајног предузећа „Ласта“ а.д. Београд, којом одредбом је регулисана висина основне зараде за најједноставнији рад и то у износу од 7.616,98 динара, због несагласности ове одредбе Колективног уговора са одредбама члана 111. и 112. Закона о раду. Ово стога што се у складу са наведеним одредбама закона минимална зарада одређује на основу одлуке о минималној цени рада коју утврђује Социјално-економски савет РС, док је спорном одредбом Колективног уговора зарада за најједноставнији рад одређена у бруто износу. Тужилац у тужби наводи да то има као крајњу последицу да је основна зарада тужиоца која је регулисана закљученим уговором о раду између тужиоца и туженог мања у односу на законом прописану, с обзиром да се зарада тужиоца мора обрачунати множењем коефицијента запосленог са минималном ценом рада у складу са одлуком Социјално-економског савета РС, па су спорном одредбом Колективног уговора од 18.05.2016. године утврђени неповољнији услови рада од услова утврђених законом.

Првостепени суд је, примењујући одредбе члана 16. и 443. ЗПП, оценио да се у конкретном случају не ради о спору о поједином спорном питању у поступку закључивања, измене и допуне закљученог Колективног уговора између учесника Колективног уговора, за које би био надлежан виши суд, већ поступак за оцену законитости спорне одредбе Колективног уговора, односно њене усклађености са законом, који је, према одредби члана 45. Закона о Уставном суду, у надлежности Уставног суда. Како у у конкретном случају не постоји надлежност суда за решавање предметног спора, виши суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, укинуо све спроведене радње и тужбу одбацио.

Одредбом члана 23. став 1. тачка 8. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд у првом степену суди у споровима поводом колективних уговора ако спор није решен пред арбитражом.

Одредбом члана 16. става 1. ЗПП, прописано је да суд у току целог поступка по службеној дужности пази да ли решавање спора спада у судску надлежност, а става 2. овог члана да ће се суд огласити ненадлежним, укинути све спроведене радње у поступку и одбацити тужбу, ако у току поступка утврди да за решавање спора није надлежан суд него неки други орган.

Одредбом члана 443. ЗПП, прописано је да у поступку у парницама поводом колективног уговора учесници у закључивању колективног уговора остварују заштиту права када настане спор о поједином спорном питању у поступку закључивања, односно измена и допуна закљученог колективног уговора, под условом да спор о спорном питању није решен мирним путем или путем арбитраже коју су образовали учесници колективног уговора у складу са одредбама посебног закона.

Према одредби члана 45. тачка 5. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, бр. 109/07,99/11,18/13- Одлука УС, 40/15 и 103/15), Уставни суд одлуком утврђује да колективни уговор није у сагласности са Уставом и законом.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је налажење другостепеног суда да је основано првостепени суд донео решење којим се огласио ненадлежним, имајући у виду да је оцена законитости спорне одредбе колективног уговора, према одредби члана 45. тачка 5. Закона о Уставном суду, у надлежности Уставног суда, а да тужилац тужбеним захтевом није тражио да се утврди ништавост колективног уговора због разлога прописаних одредбом члана 443. ЗПП, у ком случају би, према одредби члана 23. Закона о уређењу судова, за одлучивање био надлежан Виши суд у Београду.

Врховни касациони суд је оценио да се тужилац у ревизији неосновано позива на наводно другачију судску праксу апелационих судова и Врховног касационог суда, јер се одлуке достављене уз ревизију као доказ о исправности тужиоцевих тврдњи не односе на исти предмет спора, већ на ништавост уговора о раду и спорове о ништавости колективних уговора насталих поводом њиховог закључења.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци решења на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. Закона о парничном поступку.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић